

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ φαγωθῇ ἀπὸ φωτιά, μόνον εἰς ἀράς: *Μουρ' ἀνελαδοφάωμα, ἤφαές με πρᾶ, ἤφαές με!* "Αμὰν ἔρθης κάτ', ἀνελαδοφάωμα, θὰ σοῦ δείξω 'ὦ (ἐγώ)! Συνών. *ἀναλαμποκέντημα.

***ἀναλαμποφαγώμενος** ἐπίθ. ἀνελαδοφαγώμενος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀναλαμπὴ καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ φαγωθῇ ἀπὸ ἀναλαμπήν, ἥτοι ὁ ἄξιος νὰ γίνη παρανάλωμα τοῦ πυρός, μόνον εἰς ἀράς: **Εξέκαμέ με πρᾶ ἢ ἀνελαδοφαγώμενη με τῇ στακιδίᾳ τῇ γνώμῃ! Τ' ἀνελαδοφαγώμενο, δὲν ἤρθεν ἀκόμα!* Συνών. ἀνελαδισμέ- νος (ιδ. ἀναλαμπίζω 1), *ἀναλαμποκεντημένος.

ἀναλάμπω Ἡπ. — ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 29 ἀναλάμπω Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλάμπω.

1) Ἐκπέμπω λάμπιν Ἡπ. — ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἀν.: *'Ανάλαμπ' ὀλίγο καλύτερον σήμερον, δὲν εἶναι ὅπως χιτὲς (ἐνν. ὁ ἥλιος) Ἡπ. || Ποίημ.*

Σὺν σὺν ἀστέρι ἀνάλαμπες γιὰ λίγο μὲν φορὰ ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναλαμπίζω 1. 2) Ἀστρά- πτω Ἡπ. (Ζαγόρ.): *"Ολου ἀναλάμπ' ἀπὸ τοῦ πουργό.* Συνών. ἀστράφτω.

ἀνάλασμα τό, ἀμάρι. ἀνέλασμα Κάρι.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλάζω.

I) Καταστροφή φυτῶν, δένδρων κττ. II) Ἀνάδοσις βλαστῶν, βλάστησις.

ἀνάλατα ἐπίρρ. Δαρδαν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος.

Χωρὶς νοστιμάδα, χωρὶς χάριν: Φρ. *"Οξον κι ἀνάλατα τὸ πάει (ἐνεργεῖ πέραν τοῦ προσήκοντος, πηδᾷ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα). Αὐτὸς εἶναι ὅξω κι ἀνάλατα (συνών. τῇ προη- γουμένη). Πβ. ἄναλα, ἄνοστα.*

***ἀναλατάδα** ἢ, ἀναλασάδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ- *-άδα* (I). Τὸ ἀναλασάδα ἐκ τοῦ τύπ. *ἀναλατσάδα <*ἀνάλαττος, ὁ παρὰ τὸ ἀνάλατος. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τσ εἰς σ πβ. ἀλάτι-ἀλάτσι-ἀλάσι, ἄτσαλος - ἄσαλος κττ.

1) Ἐλλειψὶς ἄλατος εἰς φαγητὸν καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προ- ερχομένη ἔλλειψις ἡδύτητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *'Αναλασάδα ἔχει σήμερον τὸ φαεῖ.* β) Μετων. ἄχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *"Ω, ἡ ἀναλασάδα τῷ παιδίῳ!* (τὸ πῶ σιχαμένο παιδί!) 2) Μεταφ. λόγος χωρὶς χάριν, λόγος ἀηδὴς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος: *Αὐτὸς λέει ἀναλασάδες Χίος 'Αναλασάδες ποῦ τοὶ σηκώνεις! (ὑποφέρεις, ἀνέχεσαι!) Ἀπύρανθ.*

Συνών. ἀναλατιά. Πβ. ἀνοσταάδα, ἀνοστιά, γλυκανοστιά, σαχλαμάρα, σάχλα.

ἀναλατιά ἢ, σύννηθ. ἀναλασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος. Τὸ ἀναλασά ἐκ τοῦ πληρεστεροῦ ἀναλασιὰ παρὰ τὸ *ἀναλατσιά. Ἡ τοῦ ἀπώλεια διὰ τὸ σ.

1) ***Ἀναλατάδα** 1, ὁ ιδ., σύννηθ.: *'Αναλατιά τοῦ φαγη- τοῦ σύννηθ. 'Αναλασά εἶχε σήμερον τὸ φαεῖ Ἀπύρανθ.* β) ***Ἀναλατσάδα** 1 β, ὁ ιδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Μωρ' ἀνα- λασά τῷ γυναικῷ, σῶπα!* 2) ***Ἀναλατάδα** 2, ὁ ιδ., πολλαχ.: *Μὴ λές ἀναλατιές, γιατί μῶρχιτι νὰ ξιράσου!* Στε- ρελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. *'Αναλατιές ὅσις θέλ'ς (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς λέγοντος ἀνοησίας) Ἡπ. (Ζαγόρ.)*

ἀναλάτιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀναλάτιγος Κεφαλλ. ἀναλάτιος Κεφαλλ. ἀλάτιστος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθν. Πόντ. (Ἰοφ.) Σύμ. ἀλάτιστος Κρήτ. ἀλάτ'στους Ἰμβρ. ἄκιστε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερεῖ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλάτιστός. Τὸ ἀλάτιστος κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερεῖ. 2 α. Τὸ ἄκιστε ἐκ τοῦ ἀλάτι- στε κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ, συγχώνευσιν τῶν δύο α καὶ τροπὴν τοῦ τ εἰς κ.

1) Παθ. ὁ μὴ ἡρτυμένος δι' ἄλατος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰοφ.): *Φαεῖ ἀναλάτιστο. Ψάγια ἀναλάτιστα πολλαχ. Τυρί- ψάρι ἀλάτιστο Κύθν. Σύμ. Μαρεῖα- φαεῖ ἀλάτιστο Ἰοφ. Συνών. ἀνάλατος Α 1, ἀνάλιστος, ἄναλος, ἀντίθ. ἀλατισμένος (ιδ. ἀλατίζω Α 1). β) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τις ἐπιπάσσει ἄλας Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Προβγές ἀναλάτιστες Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνά- λατος Α 2. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ φαγὼν ἄλας, ἐπὶ ζῴου Πόντ. (Ἰοφ.): *Τὸ ζῷ ἀλάτιστο ἐν.* Συνών. ἀνάλα- τος Α 3.*

ἀνάλατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνάλατους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάλατο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ.) ἀνάλατες Σκυρ. ἀνέλατος Μέγαρ. ἀλάνατο Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.) Θηλ. ἀναλατῖνα ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 82,254.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάλατος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ἔχων ἄλας, ὁ μὴ ἡρτυμένος δι' ἄλατος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.): *'Ανάλατο φαγεῖ - ψωμί κττ. 'Ανάλατη σαλάτα - σούπια κττ. κοιν. || Φρ. 'Ανοστη κι ἀνάλατη καὶ κακομα- γειρεμένη (ἐπὶ ἀχρήστου καθ' ὅλα γυναικός) Ἀθῆν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3,207g «ἀσπαστρον, σαχλόν, ἀνά- λατον, βρομιάριν». Συνών. ἀναλάτιστος 1, ἀνάλιστος, ἄναλος. β) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων χάριν καὶ ἡδύτητα, ἄχα- ρις, ἄκομψος, ἐπὶ προσώπων, λόγων καὶ πράξεων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *'Ανάλατος ἀνθρώπος. 'Ανάλατη γυ- ναίκα. 'Αστεῖα - γέλια - καμώματα - λόγια ἀνάλατα. Κουβέντες ἀνάλατες. "Ολα του εἶν' ἀνάλατα κοιν. 'Ανοστα κι ἀνάλατα εἶν' τὰ λόγια σ' Κερασ. || Παροιμ. 'Ο ἀνάλατος ἐσιμάτηκε κι ὁ ἀρμυρὸς ἐδάριτκε (προτιμότερα εἶναι ἡ σιωπὴ ἢ καὶ ὑπολαμβάνεται ὡς ἐνδείξεις ἀφύιας παρὰ ἡ ἀπρεπὴς ἐπί- δεξις εὐφύιας) Ψαρ.**

**Εομξεν ὁ ἀνάλατος με τὴν ἀναλατῖνα*

κ' ἔκαμε δυὸ παιδιὰ ἀνάλατα κ' ἐκείνα

ἸΒενιζέλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἄβρωτος 3, ἄγαρδος 2, ἄναλος, ἄνοστος, γλυκανάλατος, κρυανάλατος, κρύος, σαχλός. Πβ. ἄβρωστος Β 3, ἀλαφρανάλατος 2, ἀνοστόπλαστος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάλατους καὶ ὡς παρωνύμ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) 2) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει ἐπιπασθῇ ἄλας Σύμ. κ.ά.: *'Ανάλατο δέρμα (ὄρ. βυρσοδεψικὸς) ἐνιαχ. Ἀνάλατο μόλυκε δὸ παιδὶν ἢ μαμ- μοῦ (μαμμὴ) Σύμ. || Φρ. Ἀλῆδωτος κι ἀνάλατος (ἐπὶ Ἰσραη- λίτου) ἀγν. τόπ. Συνών. ἀναλάτιστος 1 β. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ τρώγων ἢ ὁ μὴ φαγὼν ἄλας Στερελλ. (Αἰτωλ.): *"Αμα παθαίν' ἀπὸν βλουῖα οὐ ἄθρουπους πρέπ' νὰ μέν' ἀνάλατους (νὰ ἀπέχη ἀπὸ ἀλατισμένα φαγητά). Τὰ πρόβατα ἐνὶ ἀνάλατα. Συνών. ἀναλάτιστος 2.**

Β) Οὗς. 1) Ἀρσ. θηλ. καὶ οὐδ. τὸ ἐδώδιμον φυτὸν νοτόβασις ἢ Συριακὴ (notobasis Syriaca), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), τὸ ὅποιον νομίζεται ὅτι δὲν τὸ πιάνει εὐκόλως τὸ ἄλας Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κύθν. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.): *Πάμε νὰ μαζώξουμε ἀνέλατους*

